

Art

Multiplicació de pans (i una peixera)

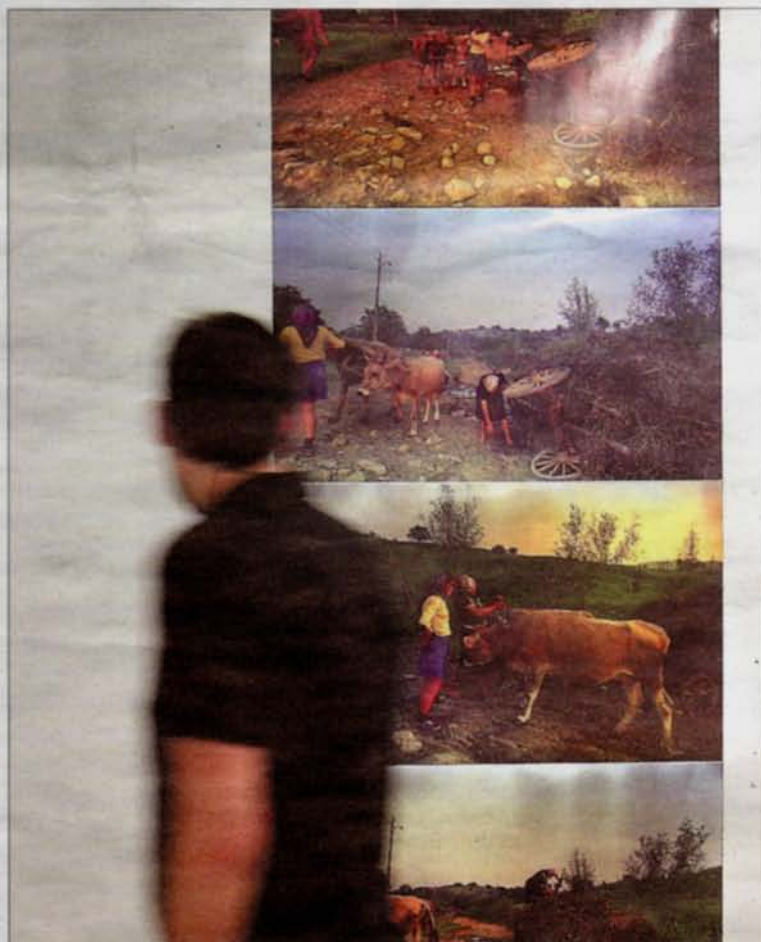
ÀNGELA MOLINA

Quan fixem la mirada en l'art internacional de les dues darreres dècades, ens sorprenem davant les moltes escultures i instal·lacions repletes de membres tallats, cossos ferits i viscosos elements relacionats amb la malaltia que ho envaeix tot en una societat fastiguejada enfront de la intolerància, la manipulació i les guerres. Un estat de benestar en declivi va treure a escena artistes centrats en el *pathos* del fracàs i d'allò *sublim traumàtic*, com Paul McCarthy, Mike Kelley, Rober Gober, Kiki Smith, Douglas Gordon, Gillian Wearing o William Kentridge, autors que portaren les grans instal·lacions i el cine de museu al nivell més alt de mercantilització i espectacularització (biennalització) mentre abordaven les condicions de la producció artística sota el comandament de l'imperialisme empresarial. Aquelles obres que giraven entorn d'allò

A la piscina de Juan López no hi ha res real, ni simbòlic

abjecte, a la sexualitat i a les noves identitats avui s'alternen amb treballs menys compromesos i més hedonistes, que impedeixen que el visitant de la galeria i el museu recerqui en la pròpia psique o assumeixi un compromís social, i prefereixi el gaudi imaginari de les fantasies projectades. El cub blanc es converteix així en un espai amable i divertit, escenari d'intercanvis entre artista i "consumidor" d'imatges, entre el sistema i els seus crítics.

Perseguint el rastre d'autors com Leandro Erlich, Juan López (Cantàbria, 1979) crea un dispositiu teatral que posa (dèbilment) en qüestió —més aviat, l'implica— a l'aparell institucional. Amb el títol *Catalonia is Hot Spain*, López crea la metàfora de la galeria com a "piscina olímpica" (un escenari que remet a l'èxit macroesdeveniment internacional de 1992) en una instal·lació feta amb vinil i cinta ad-

Exposició de Ion Grigorescu a la galeria Àngels Barcelona. / TEJEDERAS

hesiva que cerca l'efecte visual que la galeria està submergida en una piscina. Un vídeo projectat sobre un fons vertical blanc mostra el galerista en vestit de bany, fent exercicis d'escalfament i a punt de llançar-se a l'aigua. Per ornamentar la sanefa que recorre el perímetre de la piscina, López col·loca repetidament les sigles NB (una coneguda marca esportiva) que coincideix amb les inicials de la galeria, Noguerras & Blanchard. El resultat és un simpàtic joc d'efectes plans, efectista i molt poc útil per imaginar un canvi d'inèrcies en el sistema de mercat artístic, tot i que és atractiu pels fotògrafs (digitals) ocasionals que consumeixen cultura, inclosos els turistes. A *Catalonia is Hot Spain* no hi ha res de real, ni simbòlic, ja

que s'alinea amb el mandat postmodern d'exposar la virtualitat de l'art, de seguir una idea de pura absència. Representació desplomada en una peixera.

● Molt lluny de l'estètica del simulacre, l'obra de Ion Grigorescu (Bucarest, 1945) s'identifica amb certa postmodernitat crítica que realitza un escrutini de les relacions socials i certa fotografia conceptual basada en imatges aleatòries que denuncien la decrepitud i la misèria de la vida quotidiana. Escultor, pintor i dissenyador gràfic, artista representat a la Romania de Ceausescu, Grigorescu és avui reconegut pels seus vídeos dels 70 en què representa accions privades al seu estudi a la manera de Vito Acconci o Bruce Nauman. No tingué l'oportunitat de tra-

versar el teló d'acer fins al 1989 però, a través de les seves imatges narcisistes que destil·len autoironia, va saber captar el signe dels temps d'un art profundament radical que denuncia l'opressió del capitalisme d'estat (i de les grans corporacions) i la seva voracitat vigilant. Algunes d'aquestes pel·lícules de "resistència" s'exhibeixen a Àngels Barcelona, juntament amb el seu darrer projecte específic per a la galeria on, a través de fotografies i materials pobres, planteja la relació dels éssers humans amb la naturalesa i l'alimentació, o alerta de l'avenç permanent i devastador d'allò urbà en contrast amb el temps detingut d'allò rural. "El context de civilització té dos significats: un de passat i de saviesa, i un altre de futur i de modificació irreversible. No podem dir que no ho sabem, que no ho vam veure", denuncia Grigorescu.

La peça titulada *Quan el pobre té*

"No podem dir que no ho sabem", denuncia Grigorescu

una catifa s'imagina que és ric és un llenç compost de fotografies i elements decoratius, com si fos una catifa, "un objecte valorat per la gent pobre, ja que és la base de tots els seus actes quotidians", afirma l'artista, que l'ha penjada de forma vertical, eliminant així la seva funció habitual. Pel que fa a Juan López, l'obra del romanès serveix com a exemple de ruptura de diàleg entre dues generacions artístiques. L'esfera de la sobreabundància i el simulacre davant d'allò eixelebrat i d'allò socialment desqualificat.

"Catalonia is Hot Spain". Juan López. Galeria Noguerras & Blanchard. Carrer Xuclà, 7. Barcelona. Fins al 30 d'octubre

"The Poor People Are Fending For Themselves" (La gent pobre es val per si mateixa). Ion Grigorescu. Galeria Àngels Barcelona. Carrer Pintor Fortuny, 27. Barcelona. Fins al 28 de novembre